

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTEȘC CELE BUNE!”

Anul XV.

CELOR CE BINEVESTEȘC PACE.

No. 3

CUPRINS

Tineret advent!
Scoală-te!

Apel spre înaintare

Puterea pentru să-
vârșirea lucrării

Unelte sfințite

Fondul tineretului
pentru misiunea
externă

Studii din cartea
lui Daniel

Solia Evangheliei
și solul Evan-
gheliei

Ora misionară din
luna Martie

Ora Tabitei din
luna Martie

Diverse

Săptămâna de Educație și Rugăciune a Misionarilor Voluntari

9—16 Martie, 1935

PROGRAM

Sâmbătă 9 Martie

1. Cântare și rugăciune de deschidere
2. Cor sau muzică instrumentală
3. Cuvântare: „Tineret advent! Scoală-te!”
4. Rugăciuni de consacrare a tineretului
5. Cântare și rugăciune de închidere

Duminică 10 Martie

1. Cântare și rugăciune de deschidere
2. Cor sau muzică instrumentală
3. Cuvântare: „Apel spre înaintare”
4. Rugăciune și mărturisire
5. Cântare și rugăciune de închidere

Miercuri 13 Martie

1. Cântare și rugăciune de deschidere
2. Cor sau muzică instrumentală
3. Cuvântare: „Puterea pentru săvârșirea lucrării”
4. Rugăciuni de consacrare a tineretului
5. Cântare și rugăciune de închidere

Sâmbătă 16 Martie

1. Cântare și rugăciune de deschidere
2. Cor sau muzică instrumentală
3. Cuvântare: „Unelte sfințite”
4. Rugăciuni de consacrare a tineretului
5. Colectă specială pentru lucrătorii din câmpurile misionare
6. Cântare și rugăciune de închidere

Notă pentru diriginții Cercurilor M. V., slujbașii Comunităților și lucrătorii misionari.— Această Săptămână de Rugăciune a Misionarilor Voluntari oferă Comunității o ocazie neobișnuită de a câștiga pentru Isus pe tineretul încă neconvertit, și de a adânci experiența creștină a celor ce sunt deja creștini. Comunitatea a ajuns într'un timp când trebuie să-și depună toate străduințele pentru a câștiga și a ține pe tineret pentru și lângă Isus; căci altfel tinerii, într'un număr din ce în ce mai mare se vor întoarce în lume depărtându-se de Comunitate. Tânărul și tânăra, a căror inimă nu este predată lui Isus, devin o jucărie a lui Satana.

Comunitatea trebuie să câștige inima tineretului. „Dumnezeu a ales Comunitatea Sa a fi o strajă, spre a avea grijă geloasă față de tineret și de copii; și ca o santinelă, spre a observa apropierea dușmanului și a da semnalul de primejdie. Dar Comunitatea nu-și înțelege situația. Ea doarme în post. În timpul acesta de primejdie, tați și mame trebuie să se ridice și să lucreze din toate puterile lor, căci altfel, mulți tineri și tinere vor fi pierduți pentru totdeauna”. — „*Counsels to Teachers*”, p. 165.

Pregătind această Săptămână de Rugăciune, ar fi bine dacă comitetul Comunității ar face un recensământ al copiilor și al tineretului, cari fac parte din familiile Comunității. Un plan bun și înțelept poate fi întocmit numai atunci, când se cunosc lucrurile în legătură cu tineretul. Ar fi bine dacă s'ar alcătui liste de rugăciune și s'ar face aranjamente pentru lucrarea personală de câștigarea sufletelor.

Ar fi bine, dacă presbiterul sau o altă persoană potrivită a Comunității în care tineretul ar avea încredere, să stabilească un timp oarecare, când ar putea ține adunări separate cu tineretul și ar studia cu el probleme deosebite cari poate îl chină, și s'ar ruga cu el.

Faceți deci să reinvioreze altarul familiar din cămin. După ani de zile mulți dintre tineri au rezistat ispitelor și descurajărilor pentrucă și-au adus aminte de experiențele pe cari le-au făcut la altarul de rugăciune al familiei.

Programul pe care vi-l dăm, dorim să vă fie un sprijin, întru aranjarea Săptămânii de Rugăciune a tineretului. Dacă subiectele date se vor trata sub formă de cuvântare sau studiu, se va ajunge la un mai mare succes. Inșă e bine, ca programul de față să-l adaptați necesităților Cercului M. V.

Mai jos facem următoarea propunere cum să procedați în această Săptămână a Tineretului:

1. Dacă e posibil țineți cele patru ore propuse. Conducătorii ar trebui să ia dispozițiuni ca tinerii să se poate aduna în Comunitate sau în Cămin. Să ne rugăm pentru tineretul nostru la altarul familiei.

2. Aveți grijă ca toți acei cari au ceva de predat în aceste adunări ale tineretului, să fie bine pregătiți. Aceste adunări ar trebui să fie un profund imbold spiritual. Căutați pe Domnul în rugăciunile voastre. Să se dea ocazie a se face mărturisiri.

3. Indemnați pe toți în mod serios a face lucrare misionară personală, mai ales cu acei tineri cari încă nu au fost câștigați pentru Domnul. Conducătorilor se recomandă să întocmească o listă de acei tineri, cari ar trebui vizitați de vreun membru credincios, care să-i invite a se decide pentru Isus.

4. Adunarea ultimului Sabat din Săptămâna Tineretului ar trebui ținută astfel, ca să stimuleze pe tineri și bătrâni a se preda și consacra din nou lui Dumnezeu. După cuvântare, să li se dea ocazie pentru rugăciuni, spre a-și exprima hotărârea lor luată din nou.

Să dea Bunul Dumnezeu, ca această Săptămână a Misionarilor Voluntari să fie o mare binecuvântare și o izbândă nu numai pentru tineret, dar pentru întreaga Comunitate.

P. H. Hermann

Tineret advent! Scoală-te!

Tineretului mișcării advente i-a sunat ceasul ca să se scoale și să termine lucrarea lui Dumnezeu pe pământ. Când cineva privește situația actuală din toate punctele de vedere, trebuie să ajungă la această hotărâre.

De aceea noi ar trebui să fim foarte atenți la situația ce astăzi este ca nicicând înainte, situație căreia copiii lui Dumnezeu trebuie să-i dea față. Am fi orbi, dacă n'am recunoaște ocaziile cari ni se oferă și cari servesc pentru a ajuta la un triumf cât mai grabnic al lucrării lui Dumnezeu. În măsura judecății noastre vedem că nu va mai veni un timp, care să fie mai bogat în ocazii atât de favorabile, cum este timpul de astăzi.

Iată China cu cele 400 milioane de locuitori ai ei, cari în timpul de astăzi sunt mai înclinați decât altădată, să se lase de tradițiile lor și să asculte de invitația de a se alătura la Creștinism. Iată India unde în prezent domnește un spirit de neliniște, și dispusă în chip deosebit față de lucrarea temeinică a Evangheliei. Iată Africa apoi care nu va mai fi numită Continentul întunecat, având deschise aproape toate ușile pentru misionarul creștin. Același lucru ba și mai mult s'ar putea spune de Orientul apropiat s'au depărtat, de locuitorii insulelor Oceanului Pacific și din America de Sud. Întreaga lume stă deschisă, cum n'a mai stat înainte, pentru înaintarea triumfală a Evangheliei veșnice.

Situația actuală a ajuns și mai importantă, datorită faptului că această creștere incomparabilă în ocazii are loc într'un timp când Comunitatea trebuie să se ocupe cu multe din problemele cele mai dificile cari au atacat vreodată temelile ei, și aceasta aci, în țară.

Iubiți tineri și tinere, din mișcarea adventă, oare de ce credeți că, într'un timp când puterile noastre ne sunt cerute pentru o lucrare mai intensă în țară, ne găsim de asemenea și în fața unei mai mari ocazii ce întrece aceea căreia a dat față vreo generație dinaintea noastră? Și concluzia evidentă oare nu este că acum Dumnezeu caută în Comunitatea Sa pe aceia cărora să poată a le da oarecari răspunderi cari stau în raport cu necesitățile actuale? Nu vede El oare în Comunitate acele amorțite însușiri de nevoie pentru vedenii, avânt, eroism, spirit de conducere, cât și consacrare și sfințenie, și cari puse la lucru și ajutate de El ar face cu puțință

înfruntarea acestei situații neobișnuite și ne-mai întâlnite până acum. Toate acestea le vede Dumnezeu în tineretul mișcării advente întinsă pe tot globul pământesc.

Tineretul lumii se găsește în general într'o mare turburare, căci Satana încearcă să câștige pe tineretul acestei generații pentru realizarea planurilor sale rele, pentru nimicirea nădejzii omenirii. Aproape în toate țările se pot constata mari mișcări ale tineretului, cari stimulează și unesc puterile tinere la activitate comună. N'am trebui noi aici să înrolăm tot tineretul advent pentru lupta împotriva păcatului și rățării? N'am trebui să lucrăm cu cel puțin atâta uitare de sine și credincioșie pentru lucrarea pe care o iubim atât de mult, ca acei cari ascultă numai de un conducător din lume? N'are cumva Isus o pretenție mai mare și îndreptățită la puterile noastre, timpul nostru, talentele noastre — ba chiar la viața noastră — decât orice conducător din lume? Atunci de ce suntem noi atât de neglijenți în răspunderea față de chemarea lui Dumnezeu de a merge la lucru? De ce nu intrăm cu totul în serviciul marelui maestru cum am face-o, dacă am intra în altfel de serviciu, unde am sacrificia viața noastră pentru un lucru mai puțin important? Chemarea acestei ore este o chemare la mare jertfă pentru Invățătorul nostru, care a jertfit totul pentru noi. Nu ne îndeamnă oare situația actuală în toate privințele la o consacrare mai credincioasă și mai sfântă, la un serviciu mai eroic și mai devotat pentru maestrul nostru?

Acesta este în același timp ceasul cel mai primejdios al istoriei întregi. Lucrul acesta se datorește mai multor lucruri. Mai întâiu de toate sunt mult mai multe probleme printre neamuri și mult mai multe îmbolduri la războiu decât oricând mai înainte în întreaga istorie a omenirii în ce privește ocaziile oferite și primejdiile, dar și o mare grabă din cauză că există posibilitatea unei schimbări neașteptate. O întârziere în profitarea de situația aceasta și în îndeplinirea cerințelor lui Dumnezeu ar fi cea mai mare greșală, pe care am putea-o face în această generație.

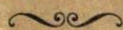
Este un fapt remarcabil, că în timpurile de astăzi se câștigă mai multe victorii în lucrarea noastră misionară decât în trecut. Nici în primele zile ale creștinismului nu s'au putut obține astfel de rezultate surprinzătoare, cum pot înregistra misionarii și predicatorii noștri din întreaga lume în anii din urmă.

Din toate acestea putem trage concluzia, că situația actuală mondială care este incomparabilă, și în care ne găsim noi acum ca tineret al mișcării advente, nu este numai cea mai mare, dar și singura noastră ocazie.

„Dumnezeu putea să facă lucrarea de a salva pe păcătoși, și fără ajutorul nostru, dar pentru ca noi să ne formăm un caracter ca al lui Hristos, trebuie să ne împărțăm și de lucrarea Lui. Pentru ca să putem intra în bucuria Lui — bucurie de a vedea suflete răscumperate, prin jertfa Lui, — trebuie să luăm parte la lucrarea Lui de răscumpărare“. „*Desire of Ages*“, pag. 142.

Pentru a putea face față cerințelor acestei ore solemne, trebuie să mergem la lucru cu o minte clară și cu o credință curată, străduindu-ne a câștiga izbânda. Trebuie să ne rugăm și să ne luptăm cu Dumnezeu. Și împreună cu rugăciunile noastre, cari se ridică neconținți la Dumnezeu cerând puterea necesară, nu trebuie să uităm a face progres în viața noastră spirituală și a săvârși fapte. Să nu așteptăm un timp și mai favorabil. Tocmai acum ni se oferă ocaziile acestea. Nu putem ști, ce vor aduce zilele viitoare, dar trebuie să luăm totdeauna în considerație că ar putea fi împiedicate planurile noastre făcute pentru mai târziu când intenționăm a intra în rândurile Misionarilor Voluntari, pentru a ne consacra datoriei de a ajuta la terminarea lucrării lui Dumnezeu pe pământ.

Mai departe să mai fie amintit, că tot ceea ce se întreprinde în această oră solemnă trebuie să fie săvârșit în mod zelos. Astfel veniți să înaintăm uniți ca o armată mare de tineri împotriva dușmanului și să ridicăm pretutindeni stindardul Adevărului Veșnic al întregii solii îngerești, unde poporul lui Dumnezeu n'a putut să înceapă până acum lucrarea. Să ne sculăm și să terminăm lucrarea începută. Aceasta este datoria noastră, și să ne aducem mereu aminte că această lucrare neterminată desparte pe toți mântuiții tuturor generațiilor de împărăția veșnică a lui Dumnezeu.

Apel spre înaintare

S'a arătat deja în mai multe rânduri, că Dumnezeu cheamă pe tineretul mișcării advente în lucrarea Sa în timpul acesta al nevoiei urgente și al crizei. În Biblie precum și în scrierile Spiritului Profetic găsim această chemare arătată în mod clar și precis.

Chemarea lui Dumnezeu prin Cuvântul Său

Dumnezeu a chemat totdeauna pe servii Săi aleși în tinerețea lor — Isaac, Iosif, Samuel, David, Daniel, Ioan Botezătorul, Pavel, etc. —, pentru a săvârși lucruri mari în lupta împotriva păcatului. Hristos tocmai intrase în al

30-lea an, când se termină serviciul Lui prin moartea pe cruce. Dacă aruncăm o privire în secolii de după apostoli, trebuie să constatăm, că și atunci Dumnezeu chemă încă bărbați tineri ca conducători ai mișcării de reformă. Conducătorii mișcării advente și acei cari au ajutat să întemeieze și să întărească Comunitatea Adventiștilor de Ziua Șaptea, erau aleși din rândurile tinerilor temători de Dumnezeu. Dumnezeu Se bucură de puterea tineretului și-l îndeamnă să se bucure și el de aceasta. Ecles. 11, 9; 12, 1. Tineretul nu trebuie să fie desconsiderat. 1 Tim. 4, 12.

Dumnezeu cheamă prin Spiritul profeteiei.

„Mari răspunderi stau asupra tineretului. Dumnezeu cere mult dela tinerii cari trăesc în această generație de creștere a luminei și cunoștinței. El așteaptă ca ei să facă cunoscut această lumină și cunoștință. Dumnezeu doarește să-i folosească spre risipirea rătăcirii și superstiției care întunecă mințile multora. Ei trebuie să se instruească adunând orice fărâmă și cea mai neînsemnată cunoștință și experiență. Dumnezeu îi face răspunzători pentru ocaziile și privilegiile pe cari li le-a dat. Lucrarea ce le stă în față așteaptă efortul lor serios spre a putea fi dusă din ce în ce mai departe, după cum cere timpul.

„Dacă tinerii își vor consacra mințile și inimile în slujba lui Dumnezeu, vor ajunge o înaltă țintă a succesului și a folosului. Aceasta este ținta pe care Dumnezeu așteaptă ca tineretul s'o ajungă. A face mai puțin decât aceasta, însemnează a refuza să faci tot ce poți din ocaziile date de Dumnezeu. Lucrul acesta va fi privit ca o trădare față de Dumnezeu, pierderea ocaziei de a lucra pentru binele omenirii“. *„Messages to young people“*. p. 41.

Care tineret este chemat de Dumnezeu

„Tinerii și tinerele ar trebui să aibă idei largi și planuri înțelepte, pentru ca să poată profita bine de ocaziile cari li se oferă, și să aibă entuziasmul și curajul, cari au însuflețit altădată și pe apostoli. Ioan spune: „V'am scris tinerilor, fiindcă sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău“. Un ideal frumos și sublim se prezintă tineretului, și Dumnezeu îl invită să intre cu toată inima în serviciul Lui. Tineri și tinere sinceri, cari găsesc o adevărată plăcere de a învăța în școala lui Isus, pot săvârși o mare lucrare pentru Maestrul lor, doar ascultând de porunca Conducătorului lor, care strigă în rândurile noastre în această vreme: „Fiți energici și tari!“ *Id.* p. 24.

Urmează o descriere a acelor tineri și tinere, de cari Dumnezeu are nevoie și pe cari-i cheamă pentru terminarea lucrării Sale pe pământ. Cităm aceste calități, așa cum Dumnezeu le-a prezentat prin serva Sa:

1. Tineri și tinere cu idei largi și planuri înțelepte, tineri și tinere cu o înțelegere dreaptă a datoriei lor.

2. Tineri și tinere, cari profită bine de ocaziile lor.

3. Tineri și tinere, cari posedă entuziasmul și curajul cari au însuflețit altădată și pe apostoli.

4. Tineri și tinere cu inimi curate și sincere.

5. Tineri și tinere, cari în orice moment sunt gata să învețe.

6. Tineri și tinere, cari se poartă umiliți în fața lui Dumnezeu.

7. Tineri și tinere, cari sunt lipsiți de caracter necinstit.

8. Tineri și tinere, cari sunt liberi de orice mângăitură de natură sensuală.

9. Tineri și tinere, cari urăsc falsitatea și răutatea.

10. Tineri și tinere, cari sunt viteji.

11. Tineri și tinere, cari, găsind ceva de făcut pentru Hristos, săvârșesc bucurosi acel lucru.

12. Tineri și tinere, cari sunt străduitori.

13. Tineri și tinere, cari posedă acele calități de caracter cari fac pe cineva să aibă succes și să fie stimați între oameni.

14. Tineri și tinere, în a căror inimă locuiește Hristos.

15. Tineri și tinere, cari lucrează cu energie și zel pentru Învățătorul lor.

16. Tineri și tinere, cari se avântă în rândurile dintâi și se arată ca fiind conlucrători cu Hristos.

Un astfel de apel al lui Dumnezeu către tineretul Comunității bisericii din urmă este demn de considerația noastră atentă și plină de un spirit de rugăciune. Aceasta este o chemare la serviciu pentru Domnul, și nu numai în părțile cele mai depărtate ale pământului, dar și în ținuturile unde ne găsim chiar și noi.

Trebuie să răspundem cât se poate de repede acestei chemări, punându-ne la dispoziția Domnului cu următoarele cuvinte: „Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă“. „Iată-mă, trimete-mă!“ Timpul harului nu va mai dura mult. În timpul cel mai scurt se vor uni toate puterile Celui rău, care-i va strânge într'un loc, care poartă numele de Armagedon, unde trebuie să se dea lupta cea sângeroasă. Astăzi este timpul potrivit pentru tineretul mișcării advente. Să dea Bunul Dumnezeu, ca timpul acesta să nu treacă fără să profităm de toate aceste ocazii prețioase, săvârșind fapte glorioase.

Puterea pentru săvârșirea lucrării

Dumnezeu n'a chemat niciodată un tânăr sau o tânără, a săvârși o lucrare, fără să-i dea puterea Lui. Să ne aducem aminte de servii și servele pe cari și le-a ales Dumnezeu, și cari erau înarmați cu o putere neobișnuită pentru lucrarea lor. (Să se descrie pe scurt vieța lui Iosif, Moise, Daniel, Petru, Iacob, Ioan și Pavel).

Toți aceștia în adevăr au primit dela Dumnezeu acea putere, care era promisă, când au început calea lor de credință. (Citește Ebr. 11).

Puterea promisă în Cuvântul lui Dumnezeu

Mat. 28, 18, 19. Această făgăduință, care s'a dat apostolilor, are valoare și pentru zilele noastre.

Rom. 9, 26. Dumnezeu făgăduiește să termine lucrarea. Mâna Sa puternică este la lucru.

Rom. 1, 16. Solia Evangheliei este un gaj destul de sigur; toată puterea se găsește în ea. Vezi și 1 Cor. 1, 18, 24.

Efes. 6, 10. O invitație, să se întărească în puterea tăriei Sale.

Rom. 9, 17. Bărbați erau ridicati, ca să se cunoască puterea lui Dumnezeu în ei.

2 Petru 1, 3. Prin puterea Sa divină primim tot.

2 Tim. 1, 7. Dumnezeu ne-a dat spiritul puterii Sale.

Col. 1, 11. Putem fi întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui.

Efes. 3, 7, 20. Puterea lui Dumnezeu poate lucra în noi.

Efes. 1, 19. „După lucrarea puterii tăriei Sale“.

2 Cor. 13, 10; Rom. 15, 13, 19. Pavel și-a dat seama de puterea cu care a fost înarmat.

2 Cor. 12, 9. A-și da seama de propria sa slăbiciune, este o necesitate pentru a primi puterea lui Dumnezeu necesară spre săvârșirea lucrării.

Fapt. 6, 8. Ștefan era plin de putere.

Fapt. 1, 8. Acordare de putere prin pogoria Duhului Sfânt.

Ioan 1, 12. S'a dat putere pentru a putea deveni copii ai lui Dumnezeu.

Făgăduințe de putere și în scrierile Spiritului profetic

„Se pare că nimic nu este mai lipsit de ajutor și totuși în realitate mai de neînving decât

sufletul care își simte nimicienia sa și se încrede pe deplin în meritele Mântuitorului. Dumnezeu ar trimite mai curând pe toți îngerii din cer în ajutorul unui astfel de om, decât să îngăduie ca acela să sufere o înfrângere“. „*Mărturie*“, Vol. 7, pag. 17.

Și poruncile Sale sunt împuterniciri

„Inteligențele cerești ajută de aproape pe orice om, care, cu credință hotărâtă, caută desăvârșirea caracterului care duce la desăvârșire în purtări și în fapte. Fiecăruia din cei ocupați cu această lucrare Isus îi zice: Eu sunt cu tine, ca să-ți ajut.“

Când voința omului lucrează împreună cu voința lui Dumnezeu, atunci ea ajunge atotputernică. Tot ce trebuie să facem după porunca Lui, vom și face prin puterea Sa. Toate poruncile lui Dumnezeu sunt tot atâtea împuterniciri“. „*Parabolele Domnului Hristos*“, p. 303.

Unelte sfințite

Mat. 22, 37, 38. „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă“.

Dacă aceasta este porunca cea mai mare, atunci călcarea acesteia trebuie să fie și cel mai mare păcat. O inimă împărțită, o viață nesfințită este în ochii lui Dumnezeu un lucru mai păcătos decât orice.

„A consacra înseamnă a da sau a sacrifica ceva pentru adorarea lui Dumnezeu sau pentru serviciul Domnului“. O viață consacrată este o viață pe deplin predată lui Dumnezeu. Este o viață care este condusă de anumite principii și care are o țință bine stabilită. O viață sfințită nu este niciodată o viață fără scop și niciodată o viață lumească.

Un bărbat zise odată către Moody: „Acum, fiind convertit, oare trebuie să renunț la lume?“

„Nu“, răspunse evangelistul, „nu trebuie a renunța la lume. Dacă depuneți o adevărată mărturie pentru Fiul lui Dumnezeu, lumea va renunța la Dv. Nu vă va mai dori“.

Și tocmai așa este. Dacă am rezolvat marea problemă de consacrare și sfințire a vieții noastre, atunci și ispitele nu vor mai putea avea vreo putere asupra noastră, pentru că atât în interiorul cât și în jurul nostru vom simți o putere, care nu vine dela noi.

Dacă dorim să fim unelte în mâinile lui Dumnezeu pentru terminarea lucrării Sale, trebuie să ne predăm Lui fără nicio rezervă. Apostolul Pavel exprimă aceasta la Rom. 12, 1 în

mod minunat: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească”.

Cerința lui Pavel se sprijină pe datoria noastră față de Dumnezeu pentru toată mila și tot harul Său. Apostolul ne aduce mereu aminte de acest fapt atât de important. „Deci, dar, fraților, datori suntem”. Rom. 8, 12. „Sunt dator atât la Eleni cât și la barbari, atât la învățați cât și la neînvațați. Astfel întrucât mă privește pe mine, nu este preget ca să vă binevestesc și vouă cari sunteți în Roma”. Rom. 1, 14, 15.

„Noi suntem datori”, spune Pavel, care ne-a dat un exemplu atât de minunat de servicii creștine. O datorie nespus de mare zace asupra fiecărui suflet, care a fost răscumpărat prin sângele lui Isus. Să cugetăm astfel la eroii de credință din trecut, la bărbații de rugăciune. Acestora le datorăm păstrarea curată a Comunității, și față de aceștia suntem datori.

Suntem datori față de acei cari au străbătut marea și cari au privit zâmbind la furia furtunii și primejdii.

Suntem datori față de acei cari și-au jertfit viața pe rug.

Suntem datori față de acei cari au fost aruncați leilor și animalelor sălbatice din arenă.

Suntem datori față de multele milioane cari au fost omorâți de păgânism.

Suntem datori față de acei cari au urmat moartea lui Isus. Având înaintea ochilor noștri această viață a lor, noi ar trebui să ne întoarcem unul către altul și să exclamăm cu respect: „Fraților, suntem datori”!

Dar în cea mai mare măsură suntem datori față de Dumnezeu și de Domnul Isus Hristos. Tot ce datorăm față de trecut, de prezent și viitor, față de diferite clase și rase este ca și nimic în comparație cu datoria noastră față de Dumnezeu. Suntem datori față de aceștia fiindcă datorăm foarte mult lui Dumnezeu. Suntem datori față de iubirea, harul, puterea și iertarea Lui. *Oh! cugetă o clipă la toate acestea și vezi ce mare datornic ești!* Cugetă cât datorești iubirii Sale desinteresate, care trimise pe Singurul Fiu din mărirea Sa pe acest pământ pentru a suferi moartea. Crucea și sângele vârsat să-ți aducă aminte de datoria ta. Să iei în considerație și vina ta față de Dumnezeu în planul divin al mântuirii, prin care poți câștiga iertarea păcatelor, cât și ocrotirea și conducerea minunată, cari te-au adus acolo unde te găsești astăzi. Suntem datori față de Dumnezeu fiindcă suntem copii ai Lui. Un fiu n'are

el oare o datorie față de tatăl său? Noi ca copii față de El ca părinte, avem o datorie, pe care nu o putem șterge nici printr'o vieță întregă de ascultare.

Da, Pavel avea o idee clară despre aceasta. El trăise ceea ce recunosc, și Hristos îi servi ca exemplu. Aceasta înseamnă adevărată consacrare. În a doua epistolă către Corinteni la cap. 11, 23—31 găsim o descriere a serviciului său consacrat lui Dumnezeu.

Dumnezeu cere, ca cei curajoși să se consacre Lui

În serviciul lui Dumnezeu nu este niciun loc pentru cei fricoși. Dumnezeu a vestit aceasta cu mult timp mai înainte. Deut. 20, 8.

Mai târziu a fost învățat și Ghedeon, să trimetă acasă pe toți cei fricoși, înainte de a pleca la luptă. I se spuse: „Vestește dar lucrul acesta în auzul poporului: „Cine este fricos și se teme, să se întoarcă și să se depărteze de muntele Galaadului”. Douăzeci și două mii de oameni din popor s'au întors, și au mai rămas zece mii”. Jud. 7, 3.

Dumnezeu are nevoie de unelte sfințite pentru marea lucrare a timpului prezent, unelte, cari s'au predat cu totul lui Hristos, cari sunt destoinice spiritual printr'o experiență sănătoasă, spirituală cu Domnul, și cari s'au lepădat de orice păcat și de orice nu este plăcut înaintea lui Dumnezeu.

Astfel de tineri și tinere, cari sunt împuterniciți spiritual, simt nevoia de a se decide și a se lepăda cu totul de tot ce pare, măsurat cu mintea, conștiința, experiența sau cu Cuvântul lui Dumnezeu, că ar fi un obicei periculos sau chiar numai vrednic de discutat.

Lăudat să fie Domnul, că mulți tineri și tinere ai acestei mari mișcări advente au răspuns în mod minunat chemării lui Dumnezeu și că există perspectiva că exemplul lor va fi urmat în scurt timp și de alții. În gândurile noastre îi vedem mergând pe ulițele și drumurile lumii până la capătele cele mai depărtate ale pământului, pentru a duce la terminare lucrarea lui Dumnezeu. Ei aduc vindecare, din gura lor ies cuvintele Evangheliei veșnice, și din ochii lor strălucește flacăra impulsunii interne născută dela Dumnezeu: „Trebuie”, care a îndemnat și pe Isus la cuvintele: „Cât este ziua, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M'a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze”. Ioan 9, 4.

Veniți să ne predăm cu totul Domnului în această oră! Cine este gata să se consacre serviciului Domnului?

Fondul tineretului pentru misiunea externă

Urmând planul și obiceiurile anilor trecuți, Comitetul Diviziunii în recenta ședința de iarnă a sa a reînnoit apelul său către armata noastră de tineri din toate câmpurile Diviziunii noastre, să contribuie iarăși și în anul acesta cu daruri pentru unul din câmpurile noastre misionare îndepărtate.

În timpul anilor trecuți s'a dat un ajutor deosebit câmpurilor Madagascar, Mauriciu, Africa de Nord și Camerun pentru, planuri și proiecte bine stabilite, prin fondurile strânse de Misionarii noștri Voluntari.

Planul pentru 1935, după cum a fost votat în unanimitate de către Comitetul Diviziunii, este ca Misionarii Voluntari să-și pună ca țintă pentru anul acesta strângerea unei sume necesară trimeterii și sprijinirii unei familii de misionari în insulele Capului Verde.

Insulele Capului Verde se află așezate în Oceanul Atlantic între paralele 14 și 17 grade latitudine nordică, la o distanță de 450 km spre Apus de coasta continentului african. Aceste insule își trag numele dela promontoriul african în fața căruia se găsesc, cunoscut sub numele de Capul Verde, în Senegal, lângă orașul Dakar.

Insulele, cari aparțin Portugaliei, au o suprafață de 4.000 de km pătrați, cu o populație de aproximativ 140.000 de locuitori. Așteptăm ca în cursul acestui an să pregătim un program despre această insulă pentru cercurile M. V.

S'a vorbit deja în unele din revistele noastre despre felul minunat cum a început lucrarea în acest arhipelag. Acum mai bine de un an, un frate care locuște acum în California, dar de origină din insulele Capului Verde, a avut dorința să viziteze locul său de naștere. El rămase acasă mai multe luni de zile, și în timpul acesta începu să vorbească despre noua sa credință pe care a aflat-o în America. Ca urmare, câteva persoane deveniră interesate, și se organiză o mică școală de Sabat.

Un colportor din Portugalia a vizitat de asemenea insulele și a distribuit cu succes publicațiile noastre. Fratele din California s'a înapoiat din nou în America, dar înainte de a pleca a făcut planuri pentru ridicarea unei

mici case de rugăciune strângând ceva bani dela cei interesați, și dând și el cu dărnicie. El ne-a trimis de curând o altă sumă pentru lucrarea de acolo, rugându-ne ca să trimitem un lucrător.

Cu ocazia Comitetului de iarnă, s'a luat o inițiativă în privința aceasta, invitând pe unul din lucrătorii noștri din Portugalia, fratele H. F. Neumann, să meargă în insulele Capului Verde să continue și să desvolte lucrarea deja începută prin acest membru laic și prin colportori. Sperăm că peste câteva luni fratele Neumann va putea pleca pentru acest nou câmp.

Avem convingerea că tineretul nostru va simți plăcere să ia acest interesant proiect de a strânge fonduri pentru trimeterea fratelui Neumann și a familiei sale în insulele Capului Verde și de asemenea să strângem fonduri pentru sprijinirea sa în anul acesta.

În legătură cu adunările Cercului să se adune daruri pentru scopul acesta, și de asemenea să se facă un dar deosebit cu ocazia Zilei Misionarilor Voluntari, care va avea loc la 16 Martie, în toate Comunitățile și să se dea pentru acest fond. Vânzarea de literatură de către tineret poate de asemenea să fie un mijloc de a aduna fonduri pentru această întreprindere valoroasă.

Contăm pe toate Cercurile și credem că vor răspunde la acest apel și vor începe imediat să strângă fonduri. Dar să se observe că atunci când sumele strânse sunt predate casierului Comunității, sau când sunt trimise la Conferință, să se specifice că banii sunt pentru

Fondul tineretului pentru insula Capului Verde.

St. Rasmussen

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul acestui număr Lei 8. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
București IV.

Studii din cartea lui Daniel

„Ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă“

Visul lui Nebucadnețar a fost dat și tâlmăcit în al doilea an al domniei lui, socotit de când a rămas singur pe tron, (el mai domnise doi an împreună cu tatăl său, Nabopolassar), și în al 4-lea an al captivității lui Daniel. Cei patru captivi ebrei terminase cei trei ani de școală, și fusese găsiți „de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cetitorii în stele“ „în toate lucrurile cari cereau înțelepciune și pricepere“. La puțin timp după acest examen înaintea împăratului, Daniel a ajuns în mare cinste, deoarece a făcut cunoscut visul descris în capitolul 2 și l-a și tâlmăcit.

Scopul cu care Dumnezeu dedese lui Nebucadnețar acest vis se vede din următoarele cuvinte: „Dar este în ceruri un Dumnezeu care descopere tainele, și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă“. v. 28. Orice comentariu sau întrebuintare s'ar da acestei profeții, scopul principal al visului este precis stabilit de inspirație, anume de a descoperi ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă. Aceasta era învățătura sa pentru acel împărat de demult, și aceeași este învățătura pentru noi astăzi. În mijlocul turburărilor și luptelor internaționale, întrebarea arzătoare pusă de acest rând al profeției este care va fi desnodământul actualelor evenimente ale lumii.

Inima împăratului era pornită să întemeieze o împărăție care să dăinuească de-a-lungul generațiilor viitoare și care să fie asigurată urmașilor săi. Având în vedere scopul acesta, el intenționa să depună toate străduințele și să facă orice numai ca Babilonul, capitala împărăției sale, să nu poată fi cucerit la atacurile neamurilor învecinate. Tocmai în timpul când făcea aceste planuri pentru împărăția sa, fără îndoială, i-a venit somn și i-a fost dat visul. Pentru a face visul și mai izbitor, acesta a fost luat de la împărat, lăsându-l în nehotărîre nu numai cu privire la tâlmăcire, dar chiar în privința visului însuși. Bărbații înțelepți cari pretindeau că sunt în stare să descopere lucrurile ascunse, au fost chemați ca să facă cunoscut împăratului visul și tâlmăcirea lui. Dar falsitatea pretenției s'a dovedit prin faptul că n'au fost în stare să facă cunoscut visul; și ei au fost siliți să se închine Dumnezeului Celui Mare, deși înțelegeau așa de puțin caracterul Său și

planul Său prin întruparea Fiului Său pentru a mântui o lume pierdută.

„Haldeii au răspuns împăratului: „Nu este nimeni pe pământ, care să poată spune ce cere împăratul; de aceea niciodată niciun împărat, oricât de mare și puternic ar fi fost, n'a cerut așa ceva dela niciun vrăjitor, cetitor în stele sau Haldeu! . . . Nu este nimeni care să spună lucrul acesta împăratului, afară de zei, a căror locuință nu este printre muritori“. Vers. 10. 11.

Indată s'a dat ordinul ca înțelepții din Babilon să fie omoriți. Daniel și tovarășii săi au fost căutați. Deși nu se împărtășise de cinstea de a fi chemați înaintea împăratului, trebuiau să cadă acum pradă mâniei monarhului. Dar era un plan în această experiență. Prin înlăturarea nenorocirii omului, puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu sunt date pe față în gradul cel mai înalt. În atmosfera aceea încordată dela curtea împărătească, descoperirea și tâlmăcirea visului prin profetul lui Dumnezeu, dădea o mare tărie adevărilor aduse la cunoștință.

Atrăgând atenția asupra faptului că înțelepții erau nefinstare de a face cunoscut visul. Daniel merge mai departe dând slavă Dumnezeului cerurilor, și spunând scopul visului. Cu încredere și siguranță el povestește visul după cum urmează:

„Tu, împărate, te uitați, și iați că ai văzut un chip mare. Chipul acesta era foarte mare, și de o strălucire nemai pomenită. Stătea în picioare înaintea ta, și înfățișarea lui era înfricoșătoare. Capul chipului acestuia era de aur curat; pieptul și brațele erau de argint; pântecile și coapsele îi erau de aramă; fluierul picioarelor, de fer; picioarele, parte de fer și parte de lut. Tu te uitați la el, și s'a deslășit o piatră fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fer și de lut ale chipului, și le-a făcut bucăți. . . . Dar piatra, care sfărâmasă chipul, s'a făcut un munte mare, și a umplut tot pământul“. Vers. 31—35.

Simbolul, chipul, a fost folosit de Domnul pentru a impresiona pe acest monarh idolatru. Ca să vadă pe zeul său stând înaintea lui, apoi numai decât sfărâmat în bucăți, și dispărând dinaintea ochilor săi, lucrul acesta trebuie să fi turburat adânc spiritul său.

Mergând mai departe cu tâlmăcirea, profetul Daniel zise:

„Iată visul. Acum îi vom spune și tâlcuirea înaintea împăratului. Tu, împărate, . . . ești ca-

pul de aur! După tine, se va ridica o altă împărăție mai neînsemnată decât a ta; apoi o a treia împărăție care va fi de aramă, și care va stăpâni peste tot pământul". Vers. 36—39.

Reiese clar din aceste versete că acest chip metalic este o reprezentare a marilor împărății ale pământului, succedându-se una după alta până la timpul nimicirii finale și stabilirea împărăției lui Hristos. Și acum este lucru ușor să trasezi istoria împărățiilor universale în împlinirea acestei profeții.

Babilon — Capul de aur

Profetul spuse împăratului: „Tu ești capul de aur"! Cât de simplă este tâlcuirea acestei părți a simbolului! Babilonul este reprezentat, așa dar, prin capul de aur. Nebucadnetar reprezenta această împărăție, pentru că profetul continuă: „După tine, se va ridica o altă împărăție", nu un alt împărat, ci o altă împărăție.

Împărăția Babilonului a fost foarte potrivit reprezentată prin partea de aur a chipului. Marea sa bogăție, splendoarea acelei curți rășăritene, palatele grandioase, frumoasele grădini atârinate ale cetății, toate acestea armonizează de minune cu simbolul folosit de Domnul. Istoricul Rawlinson zice: „Babilonul, capitala celei de a patra monarhii, era probabil cea mai mare și cea mai măreață cetate din lumea veche". „*Cinci mari monarhii*", Vol. II, pag. 510.

O altă însușire izbitoare a acestei vestite cetăți era apărarea sa. „După Herodot, un martor ocular și primul istorician care vorbește despre subiectul acesta, incinta babilonului era pătrată, 120 de stadii (aproape 14 mile) de fiecare latură, întreaga lungime a zidurilor fiind astfel de 56 de mile, și terenul cuprins înăuntrul lor având o suprafață de aproape 200 de mile patrate". *Idem*, p. 511. 512.

Zidurile cari înconjurau cetatea erau de 85 de picioare în grosime (25, 5 metri), și 335 de picioare în înălțime (100,5 metri), după spusele aceluiași scriitor. Cu zidurile sale de cele patru laturi ale cetății și de-a-lungul râului Eufrat, care curgea prin cuprinsul său, cu porțile sale masive, și șanțul din afara zidurilor, Babilonul era o fortăreață pe care nicio armată din antichitate n'ar fi fost în stare s'o cucerescă prin asalt direct. Este de asemenea spus că cetatea ar fi putut rezista în fața unui asalt care ar fi durat 20 de ani. Dar Dumnezeu a declarat că Babilonul va cădea — „după tine, se va ridica o altă împărăție". Vers. 39.

Împărățiile următoare

Împărăția care a urmat după Babilonia a fost Media și Persia. Babilonul a fost luat în

timpul unui ospăț al lui Belșatar, 538 în. d. Hr., de către Cir, care învinsese deja armatele lui Nabonid în câmpie, rămânând necucerită numai această ultimă fortăreață.

Persia era inferioară Babilonului numai în bogăția și splendoarea și măreția curții sale. După cum argintul este mai tare decât aurul, tot așa Perșii au dovedit o mai mare tărie, nu numai în cuceriri, dar și în administrarea întinselor lor stăpâniri.

„A treia împărăție care va fi de aramă, și care va stăpâni peste tot pământul" era aceea a Greciei. Vers. 39; 8, 20. 21. Grecia sub Alexandru cel Mare a cucerit toate teritoriile Persiei în anii 333—331 în. d. Hr. Soarta imperiului persan a fost pecetluită prin bătălia dela Arbela, unde Grecii, deși erau puțini la număr, (un grec pentru 20 de perși), au fost biruitori. Apoi Alexandru a întreprins un marș cu trupele sale de aci în India și înapoi la Babilon. Domnia acestui prinț a fost de scurtă durată. În timp ce încerca să refacă Babilonul, a murit din cauza desfrâului, lăsând imperiul pe seama generalilor săi.

„Va fi o a patra împărăție, tare ca ferul; după cum ferul sfărâmă și rupe totul, și ea va sfărâma și va rupe totul, ca ferul care face totul în bucăți". Vers. 40.

Ce tablou remarcabil al marelui imperiu roman! Roma a urmat Greciei. Prin luptele neconținute între succesorii lui Alexandru, aceste stăpâniri au fost slăbite până când Romanii au venit și au cucerit totul. Macedonia a fost cucerită în anul 168 în. d. Hr. prin bătălia dela Pidna. Este interesant de notat aci comentariul lui Gibbon despre această a patra mare putere a lumii:

„Armatele republicei, uneori biruite în luptă, întotdeauna victorioase în războiu, înaintau cu pași repezi spre Eufrat, Dunăre, Rhin și Ocean; și *chipurile de aur, argint, sau aramă*, cari pot fi socotite ca reprezentând națiunile sau pe regii lor, au fost sfărâmate una după alta de *ferul monarhiei Romei*". „*Istoria căderii și căderii imperiului Roman*". Vol. III, pag. 634.

Acesta este un exemplu remarcabil de felul cum istoricul fără să-și dea seama întrebuințează tabloul profetic în povestirea evenimentelor.

Oricât de mare și puternică a fost monarhia de fer, cuvântul divin vorbește despre căderea acestui întins imperiu. „Și după cum ai văzut picioarele și degetele picioarelor parte de lut de olar și parte de fer, tot așa și împărăția aceasta va fi împărțită". Vers. 41. Imperiul Roman a fost pustiit și împărțit de popoarele barbare cari năvăleau din Nord și Răsărit, în-

tre anii 351—476 d. Hr. Istoricienii pun data căderii imperiului Roman în timpul renunțării la tron a împăratului Romulus Augustulus în anul 476 d. Hr.

Din împărțirile Romei avem națiunile Europei de astăzi. Unele din aceste puteri sunt tari, pe când altele sunt slabe, după cum arată mai dinainte profeta. „Impărăția aceasta va fi în parte tare și în parte plăpândă“. Vers. 42.

Starea împărțită a Europei

„Dacă ai văzut ferul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin legături omenști de căsătorie, dar nu vor fi lipiți unul de altul, după cum ferul nu se poate uni cu lutul“. Vers. 43. Aceasta este o profecie minunată în lumina istoriei europene. „Dar nu vor fi lipiți unul de altul“. Mereu, mereu s'au făcut încercări de a contopi Europa într'un vast imperiu sau într'o confederație, dar orice sfortare a dat greș. Carol cel Mare, împăratul Francilor, încercă să restabilească imperiul Roman, dar împărăția sa se împărți în bucăți după moartea sa. Napoleon cuceri cea mai mare parte a Europei, dar nu putu să unească teritoriile cucerite. Este destul de clar că s'au făcut planuri ambițioase pentru stabilirea unui mare imperiu european în timpul războiului mondial, dar prezicerea divină s'a dovedit din nou credincioasă. De curând s'au propus planuri pentru formarea Statelor Unite ale Europei, dar ce vedem? În loc de înțelegere, cu îngrădirile comerciale date la o parte, cu progres în ce privește dezarmarea, cu o creștere a spiritului păcii și a bunei învoiri, cea mai amarnică ură se manifestă pretutindeni. Neamurile se înarmează cu repeziciune pentru un alt mare conflict, în timp ce un puternic spirit de naționalism rău înțeles este nutrit aproape în orice țară.

Profecția vorbește despre o altă sfortare de a uni aceste rămășițe ale monarhiei de fer. „Se vor amesteca prin legături omenști de căsătorie“. Unii și-au închipuit că aceasta înseamnă un amestec al regalității cu oamenii de rând, dar este spus „ei“, regii, „se vor amesteca“. Cuvântul din limba ebraică pentru „a se amesteca“ este un verb *hithpael*, adică nu activ, ci reflexiv. Regii lucrează asupra lor înșiși. „Prin legături omenști de căsătorie“ ni se spune cum se face aceasta. Profecția arată clar căsătoriile dintre casele domnitoare în sfortarea de a menține pacea și buna înțelegere. Dar toate aceste legături familiare s'au dovedit insuficiente pentru a evita războiul. Când a izbucnit războiul mondial, regele Angliei, împăratul Germaniei și țarul Rusiei erau veri primari. Se putea spune că războiul este o mare familie în ceartă.

„Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată, și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății, și ea înșăși va dăinui veșnic“. Vers. 44.

Noi trăim „în vremea acestor împărați“, când Dumnezeu cerurilor va ridica împărăția Sa. Puterile actuale ale Europei înfățișază adevăratul tablou al stărilor de lucruri despre cari Dumnezeu a spus că vor exista chiar înainte de ridicarea împărăției Sale. Mersul marilor armate ale Europei, zgomotul armelor, starea nesigură a capitalelor ei, temerile îngrozitoare cari apasă asupra mulțimilor, eforturile supra-omenști pentru menținerea păcii, cu eșecurile lor consecutive, toate acestea în lumina cuvântului profetic, ne vor mări speranța că împărăția lui Hristos se va stabili încurând.

Am schițat căderea Babilonului, ridicarea și căderea Mediei și Persiei, decăderea Greciei, sfărâmarea imperiului Roman, și conflictele de neînălăturat între națiunile Europei. Tot așa de sigur cum s'a împlinit profecția în aceste privințe, vom vedea împlinirea sa în întregime. Incurând împărățiile pământului vor fi sfărâmate în bucăți de piatra deslipită fără mână de om, și Dumnezeu va lua de pe pământ o mare mulțime de oameni spre a fi cetățeni ai acelei împărății care va dăinui veșnic. Ce fericită speranță în mijlocul confuziei și turburării de astăzi! Să ne predăm acum lui Hristos, să experimentăm harul Său iertător și puterea Sa de a salva, pentru ca să ne putem împărtăși de cetățenia împărăției Sale care nu va avea sfârșit.

IMPORTANT !

„STUDII DIN CARTEA LUI DANIEL“

este titlul unei serii de articole bine documentate și lămurite asupra profeciilor din cartea lui Daniel. Abonați-vă la „Curierul Misionar“ spre a nu vă lipsi de niciunul din aceste articole importante. Aceste articole vor continua să apară în fiecare număr din „Curierul Misionar“ 1935

GRIPA

este boala despre care se vorbește mult acum, amenințând pe fiecare. Cereți „Sfeticul Vieții“ unde veți găsi sfaturi pentru ferirea de gripă și vindecarea ei. Cereți ultimul număr!

Solia Evangheliei și solul Evangheliei

(Urmare și sfârșit)

Răstălmăcirea zadarnică și Siboletii.

Răstălmăcirea zadarnică și fără rost în lucrurile religioase a existat în fiecare epocă. Dela începutul acestei mișcări, Satana a căutat continuu să preoape mințile unora cu cugețări și aprofundări asupra chestiunilor ne deplin descoperite sau cari n'au loc în solia Evangheliei. Răstălmăcire în ce privește numerile din Biblie, însemnătatea celor șapte tunete, personalitatea lui Melchisedec, cine sunt cei 144.000, natura Spiritului Sfânt, și alte chestiuni de felul acestora, a cerut studiul fraților buni dar rău călăuziți și a turburat și dus în încurcătură pe credincioși. Zadarnic ne permitem să luăm timp pentru a cugeta și a discuta asupra unor chestiuni nefolositoare de felul acestora. Iată ce declară serva Domnului:

„Am văzut primejdia solilor de a se îndepărta de punctele importante ale adevărului prezent, pentru a se opri asupra subiectelor cari nu sunt potrivite să unească turma și să sfințească sufletul. Satana va folosi orice ocazie posibilă pentru a vătăma cauza lui Dumnezeu.

„Dar astfel de subiecte cum sunt Sanctuarul, în legătură cu cele 2300 de zile, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, sunt perfect potrivite pentru a explica trecutul mișcării advente, și să arate că poziția noastră actuală este să întărim credința celui care se îndoieste și să-i dăm siguranța unui viitor strălucit. Am văzut adesea că acestea sunt subiectele principale asupra cărora ar trebui să stăruiască solii“. „Experiențe și Vizuni“, p. 63.

Acest cuvânt a fost dat în primele zile ale acestei mișcări. A fost aplicabil atunci și cu atât mai mult este aplicabil astăzi. Dacă era atunci primejdia ca „solii să se depărteze de punctele importante ale adevărului prezent, să stăruiască asupra subiectelor cari nu sunt potrivite să unească turma și să sfințească sufletul“, cu atât mai mare este primejdia acum. Lumea este plină astăzi cu tot felul de agitații cu privire la întrebări și cauze. Se aud glasuri din orice parte. Din orice colț ne vin solii. Avertizări: „Iată-L aici“ și „Iată-L acolo“ se găsesc pretutindeni în zilele noastre. Noi trebuie să fim foarte atenți ca nu cumva să fim luați de curentul acesta și răătăciți și ca nu cumva să uităm marea solie a revenirii încurând a lui Hristos și adevărurile de aceeași valoare în legătură cu această solie, pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o spre a o vesti și celor ce ne înconjoară.

Este trist, în această oră solemnă, ora judecării lui Dumnezeu, când în jurul nostru se găsește o lume întregă în pragul pierii, ca noi să fim așa de lipsiți de puterea de a simți ca-

racterul și măreția soliei care ne-a fost încredințată și să risipim timp și energie în studierea sau discutarea detaliilor de mică importanță, al căror rezultat nu va însemna nicio iotă în ce privește lucrarea de a aduce pe oameni la Hristos.

Dintr'un document pregătit pentru lucrătorii din Elmshaven, citez acest sfat excelent scris de sora White:

„O nouă ordine de lucruri a intervenit în lucrarea de predicare. Este o dorință de a imita alte biserică, și simplitatea și umilința sunt aproape necunoscute. Predicatorii tineri caută să fie originali, și să introducă noi idei și noi planuri pentru lucru. Unii deschid adunări de reînviare, și prin aceste mijloace chiamă un mare număr în Comunitate. Dar când senzația a trecut, unde sunt cei convertiți? Pocăința și mărturisirea păcatelor nu se văd. Păcătoșul este rugat să creadă în Hristos și să-L primească, fără să privească la vieța sa plină de păcat și răsvărire din trecut. Inima nu este zdrobită. Nu este nicio căință a sufletului. Presupusul convertit n'a căzut peste Piatra care este Isus Hristos.

„Scripturile Vechiului și Noului Testament ne arată singura cale în care trebuie să se facă această lucrare. Pocăiți-vă, pocăiți-vă, pocăiți-vă era solia vestită de Ioan Botezătorul în pustiu. Solia lui Hristos către oameni era: „Dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel“. Luca 13, 5. Și apostolul li s'a poruncit să predice pretutindeni că oamenii trebuie să se pocăiască.

„Domnul dorește ca servii Săi de astăzi să predice vechea învățătură a Evangheliei, în tristarea pentru păcat, pocăința și mărturisirea. Noi dorim predici și obiceiuri ca cele din vechime, tați și mame în Izrael, ca cei de pe vremuri. Față de păcătoșul trebuie să se lucreze cu stăruință, cu seriozitate și înțelepciune până când el va ajunge să vadă că este un călcător al legii lui Dumnezeu, și va da pe față pocăință față de Dumnezeu și credință față de Domnul Isus Hristos“. *Mărturia No. 111 fără dată.*

Și noi nu trebuie să înlocuim niciodată solia prin anumite presupuneri sau răstălmăciri. Am avut mulți dintre aceștia de-a-lungul anilor. Actuala posesie a vieții veșnice, vieța de biruință, experiența din camera de sus, oameni renăscuți, — aceste fraze și altele au fost accentuate cu tărie ca reprezentând o nouă și mai adâncă experiență în vieța creștină. Primejdia a fost că în mințile unora acești termeni au fost făcuți o dovadă de dreaptă credință, o unitate de măsurat starea spirituală a acelora cari le-au primit sau le-au respins.

În realitate, acești termeni nu reprezintă nicio nouă descoperire a adevărului divin; ei reprezintă experiența pe care a avut-o Abraam când a câștigat acel titlu binecuvântat de „prietenul lui Dumnezeu“; experiența pe care a făcut-o Enoh, când „a mers cu Dumnezeu“; experiența lui David când a mărturisit: „Cât de

mult iubesc legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea"; experiența apostolului Pavel când a declarat: „Știu în cine am crezut“.

Eu cred din toată inima în experiența la care se referă frații noștri prin asemenea termeni, pentru că aceste expresii au de scop să reprezinte practic creștinismul în fiecare zi. Și lăsați-ne ca predicatori să le învățăm ca atare. Ingăduiți-ne să nu facem din ele șiboleți, reprezentându-le ca exprimând vreo experiență misterioasă cunoscută numai câtorva. Aceasta va avea o influență de a descuraja pe unii cercetători umili cari, în simplitatea lor, nu vor putea înțelege termenii folosiți și cum să poată ajunge la experiența pe care se presupune că o reprezintă acești termeni. Din nefericire, trebuie să recunosc, că de obicei, creștinismul de fiecare zi este o experiență cunoscută doar de foarte puțini. Mărturisirea formală a luat locul adevăratei schimbări a inimii în experiența a mii cari poartă numele lui Hristos.

Următoarele declarații ale sorei White sunt demne de luat în considerație în legătură cu aceasta:

„Noi suntem într'o continuă primejdie de a ieși din cadrul simplității Evangheliei. Se manifestă o dorință intensă din partea multora să uimească lumea cu ceva original care să transporte pe ascultători dintr'o stare de extaz spiritual și să schimbe felul de viețuire de acum. Este cu siguranță o nevoie de schimbare în ce privește felul de viețuire de acum. Având în vedere sfințenia adevărului prezent nu s'a săvârșit cât ar fi trebuit, dar schimbarea de care avem nevoie este o schimbare a inimii“. *Review and Herald, 22 Martie, 1892.*

„Există o clasă de oameni cari sunt totdeauna gata, s'o ia razna' cari doresc să pună mâna pe ceva nemaipomenit, minunat și nou; dar Dumnezeu ar dori să miște totul în liniște, cu băgare de seamă, alegând cuvintele noastre în armonie cu temeinicul adevăr al timpului acesta . . . Noi trebuie să ne păzim de creerea extremelor, să ne păzim de a nu încuraja pe acei cari ar dori să fie ori în foc ori în apă“. „*Mărturii către predicatori*“, pp. 227. 228.

Atacurile din partea împotrivorilor

Ni se spune că în vremea din imediata apropiere a venirii Domnului, „unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de dufuri înșelătoare și de învățăturile dracilor“. Anumite învățături vor fi atacate în mod deosebit de Satana. El va face războiu împotriva bisericii celor rămași pentru că aceștia păstrează poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus.

Noi suntem avertizați că se vor desfășura eforturi deosebite pentru a micșora credința

în slujba preoțească a lui Hristos, adevărata temelie a credinței noastre. Citez:

„Satana se luptă încontinuu să facă a se năste presupuneri ciudate cu privire la Sanctuar, înjosind reprezentările minunate ale lui Dumnezeu și lucrarea lui Hristos pentru mântuirea noastră ca fiind potrivit minții omenești. El îndepărtează puterea Sa conducătoare din inimile credincioșilor, și pune în locul ei teoriile sale ciudate inventate pentru a slăbi adevărul despre ispășire și să distrugă încrederea noastră în învățăturile pe cari le-am ținut cu sfințenie de când s'a vestit pentru prima dată solia ingerului al treilea. În felul acesta el ne jefuște de credința noastră în adevărata solie care ne-a făcut pe noi un popor deosebit, și ne-a dat caracter și putere pentru lucrul nostru“. „*Mărturii*“, *Seria B, No. 7, pag. 17.*

Din nou cităm:

„Eu știu că chestiunea Sanctuarului stă în dreptate și adevăr, așa cum am ținut-o mulți ani de-a rândul. Dușmanul este acela care îndreaptă mințile pe căi lăturalnice. El se simte bine atunci când acei cari cunosc adevărul sunt absorbiți în lucrarea de a aduna dovezi scripturistice pentru a le îngrămădi împrejurul teoriilor greșite, cari n'au nicio temelie în adevăr. Scripturile folosite în felul acesta sunt rău întrebuițate; ele n'au fost date pentru a nutri rățăcirea, ci pentru a întări adevărul“. „*Slujitorii Evangheliei*“, pag. 303.

„In viitor se vor ivi tot felul de desamăgiri, și noi avem nevoie de o temelie solidă pentru picioarele noastre. Avem nevoie de stâlpi puternici pentru clădirea noastră. Niciun țărșuș nu trebuie să fie schimbat din locul în care a fost hotărât de Dumnezeu. Dușmanul va introduce teorii false, de exemplu învățătura că nu ar fi Sanctuar. Acesta este unul din punctele cari vor produce depărtarea de credință. Unde vom găsi scăpare dacă nu în adevărurile pe cari Dumnezeu le-a dat în ultimii 50 de ani“? *Review and Herald, 25 Mai, 1905.*

Intr'adevăr, „dacă temeliele ar fi distruse, ce poate să facă cel drept?“ Ca niciodată mai înainte trebuie să studiem temelia credinței noastre așa cum se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu. Noi trebuie să predicăm învățăturile Cuvântului. Această predicare o face Adventiștii de Ziua Șaptea, și aceeași predicare va păstra pe membrii noștri Adventiști de Ziua Șaptea. Mulți dintre membrii bisericii noastre au nevoie de instruire în însăși principiile fundamentale ale credinței noastre.

Tinerii noștri au nevoie să fie întemeiați în adevărurile acestei solii. Acastă cunoștință, pusă în practică prin serviciu creștin, va face mai mult decât orice în privința salvării tineretului nostru în aceste zile de primejdie.

Susținerea principiilor

Datoria și privilegiul păstorului nu este numai de a aduna turma în staul, ci trebuie să caute s'o și păzească de atacurile dușmanului. Bisericii, cum niciodată mai înainte, trebuie să i se reamintească principiile dela început. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru un număr așa de mare de membri cari sunt sinceri și credincioși;

mii de credincioși Adventiști sunt sinceri față de credință, devotați și fac sacrificii pentru sprijinirea cauzei Evangheliei, care le este mai scumpă decât viața; dar, vai, declinul spiritual se manifestă în așa de multe vieți! Ținta păzirii Sabatului a fost scoborită. Altarul familial a fost desființat, ziarele, diferitele cărți de povești și radio-ul iau timpul care aparține studiului Bibliei. Noi vedem pe foarte mulți dintre frații și surorile noastre amestecându-se cu lumea în plăceri nefsante. Unii se duc la cinematografe și teatre, și se alătură diferitelor grupări lumești. Vedem în adunările noastre bărbați și femei cari nu reprezintă principiile unei îmbrăcăminti modeste și demne de purtat. Un număr crescând înlătură solemnul legământ al căsătoriei. Divorțul este cerut uneori pentru motivele cele mai ușuraticе. Acest mare rău tinde să devină obișnuit și între noi. Dar este un rău care nu poate să fie trecut cu vederea sau lăsat așa ușor, dacă vrem să ne menținem integritatea noastră înaintea lui Dumnezeu. Influențele cele fin amăgitoare ale educației lumești, așa cum este reprezentată în învățătura unora din școlile înalte din lume, caută să corupă credința tineretului nostru și să-și facă loc și în propriile noastre școli. Noi trebuie să veghem neconținut, dacă vrem ca școlile noastre să nu fie nimicite de aceste principii distrugătoare de credință, cum s'a întâmplat cu școlile altor denominațiuni. Noi trebuie să ținem mereu în mintea noastră și să accentuăm continuu principiile născute de sus ale educației creștine cari ne-au fost încredințate.

Unii dintre membrii noștri dau puțină atenție principiilor viețuirii sănatoase; ei beau ceaiu și cafea iritante și au alte obiceiuri cari distrug sănătatea; și unii iau parte cu lumea cu ocazia diferitelor mese și sărbătoriri, zicând prin purtarea lor: „Stăpânul meu zăbovește să vină“.

Metodele lumești, cum ar fi spectacole teatrale și jocuri și spectacole religioase, sunt întrebuințate în unele din Comunitățile și instituțiile noastre. Toate acestea sunt rele. Mulți din Comunitate trebuie să fie readuși înapoi la principiile simplității și vieții creștine practice.

Ca niciodată mai înainte, slujitorii Domnului trebuie să plângă între portic și altar, și să roage pe Dumnezeu ca să cruțe pe poporul Său și să nu dea de rușine moștenirea Sa. Făgăduința lui Dumnezeu este că va asculta această cerere.

Să privim doar la Hristos

În orice epocă solul Evangheliei a fost în primejdia de a slăbi solia sa pentru a o face asemenea idealului scăzut al poporului. A-

ceasta este o ispită cu care stă față în față biserica Adventiștilor de Ziua Șaptea.

Niciun motiv egoist nu trebuie să ne ispitească de a nu vesti dreapta mărturie. Faptul că simt păcătoșenia propriei mele inimi firești nu ar trebui să mă oprească a vesti pe deplin sfatul pe care-l dă Dumnezeu. Eu am nevoie să strig cu putere la Dumnezeu ca să mă sfințească prin adevărul Său, și să facă viața mea una cu predica mea. Eu nu trebuie să mă abțin de a prezenta întreaga solie a lui Dumnezeu pentru că această solie va condamna apucăturile din propria mea familie sau va lovi în faptele celor mai scumpi prieteni ai mei. Soția mea poate că nu prezintă în viața ei principiile Evangheliei în ce privește simplitatea în îmbrăcăminte; copiii mei poate că sunt atrași de plăcerile lumii. Este trist într'adevăr când solia slujitorului Evangheliei este slăbită într'o măsură oarecare prin influențele existente în propriul său cămin. El trebuie să strige din toate puterile înaintea lui Dumnezeu pentru convertirea celor iubiți ai săi; dar făcând tot ceea ce poate pentru a-i aduce la Hristos, el trebuie să dea solia sa cu credincioșie și fără compromis.

Slujitorul Evangheliei poate să numere între prietenii săi personali bărbați și femei din Comunitate ale căror vieți sunt lumești, unii poate bogați și cu influență. Dar nici teama de om, și nici legăturile de prietenie personală nu trebuie să-l facă să scadă o iotă din solemnă solie pe care Dumnezeu i-a dat-o pentru biserică. El trebuie să respingă păcatul fără părtinire, fără teamă, fără a face vreo favoare cuiva.

Slujitorul creștin nu trebuie să caute la fața celui bogat și să neglijeze pe cel sărac. El nu poate să laude pe acela care dă daruri bogate pentru lucrarea lui Dumnezeu, și să treacă cu vederea pe acei cari, deși bogați în credință, trebuie să dea din sărăcia lor. În legăturile obștei creștine el trebuie să socotească pe toți oamenii de orice rasă și de orice culoare, din orice clasă sau poziție socială sau politică și cu orice ocupație, ea fiind egali ca frați în Hristos, Domnul.

Răspunderea slujitorilor lui Hristos și strânsa lor legătură față de ascultarea din partea poporului, sunt ilustrate de multe ori în învățăturile Sfințelor Scripturi. Despre unii din zilele de demult cari pretindeau că sunt profeți, Domnul zicea: „Eu n'am trimes pe prorocii aceștia, și totuși ei au alergat; nu le-am vorbit, și totuși au prorocit“. Apoi Domnul adaugă: „Dacă ar fi fost de față la sfatul Meu, ar fi trebuit să spună Cuvintele Mele poporului Meu, și să-i întoarcă dela calea lor cea rea, dela răutatea faptelor lor“! Ieremia 23, 21, 22.

Disciplina în Comunitate

Când poporul Izrail a fost respins în lupta lui împotriva Ai-ului, Iosua a căzut pe fața sa cu adâncă umilință și disperare. Domnul a zis: „Scoală-te! Pentru ce stai culcat astfel pe fața ta? Izrail a păcătuit... Eu nu voi mai fi cu voi dacă nu nimiciti ce este dat spre nimicire din mijlocul vostru“. Iosua 7, 10—12. Dumnezeu cere nu numai ca străjerii Săi să strige împotriva păcatului, ci ei înșiși să înceapă curățirea câmpului. Dumnezeu îi va trage la răspundere dacă nu vor face lucrul acesta. Cetiți muștrările și avertismentele cari ne sunt adresate nouă ca conducători cu răspundere în Biserica Sa:

„Cu păcatul și păcătoșii din Comunitate trebuie să se ia o hotărâre grabnică pentru ca să nu fie influențați și ceilalți“. „Mărturie“, Vol. V, p. 147.

„Dacă se văd nedreptăți în mijlocul poporului Său și dacă servii lui Dumnezeu trec indiferenți pe lângă ele, în mod vădit ei susțin și dau dreptate celui păcătos, și fiind deopotrivă vinovați vor cădea cu siguranță în disgrația lui Dumnezeu; pentru că ei vor fi făcuți răspunzători pentru păcatele celui vinovat“. *Idem*, Vol. III, p. 266.

„Noi suntem tot așa de răspunzători pentru faptele rele ale altora pe cari le-am fi putut împiedica prin ajutorul autorității părintești sau pastorale, ca și cum aceste fapte ar fi fost ale noastre proprii“. „Patriarhi și Profeți“, pag. 578.

Din zilele Izrailului de pe vremuri cetim: „Poporul a slujit Domnului în tot timpul vieții lui Iosua, și în tot timpul vieții bătrânilor cari au trăit după Iosua și cari văzuseră toate lucrurile mari, pe cari le făcuse Domnul pentru Izrail“; și apoi „tot neamul acela de oameni a fost adăugat la părinții lui, și s'a ridicat după el un alt neam de oameni care nu cunoștea pe Domnul, nici ce făcuse El pentru Izrail“. Despre biserica primelor veacuri istoricianul ne spune: „Abia se coboriseră în mormânt primii ucenici, și copiii lor împreună cu noii convertiți dela păgânism veniră și schimbară fața lucrurilor“. Dacă ar învia Wesley cu greu ar putea să recunoască în Metodismul de astăzi pe descendenții umilului și simplului popor care, cu ajutorul lui Dumnezeu, a înfipt pretutindeni stindardul său.

Trebuie să ascultăm sfatul dat Izrailului din vechime, sfat pe care putem prea bine să-l luăm la inimă în zilele noastre:

„Așa vorbește Domnul: „Stați în drumuri, uitați-vă, și întrebați cari sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună; umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre“. Ier. 6, 16. La această invitație plină de milă îndărătnicul Izrail a răspuns: „Nu vrem să umblăm pe ele“. Vorbind despre experiența lor putem foarte bine să ne exprimăm cu cuvintele apostolului Pavel: „Aceste lucruri li s'au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au

fost scrise pentru învățătura noastră, peste cari a venit sfârșiturile veacurilor. Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă“. 1 Cor. 10, 11, 12.

Noi trebuie să dăm foarte mare atenție acestor învățăminte ale istoriei. Noi ne-am ridicat în locul părinților acestei mișcări. Noi trebuie să ținem minte totdeauna pildele de zel, sacrificiu și umilă evlavie manifestate în viețile lor. Serva Domnului declară: „N'avem să ne temem de nimic altceva în viitor decât de faptul că s'ar putea întâmpla să uităm calea în care Domnul ne-a condus, și învățătura Sa dela început“. Dumnezeu să ne ajute ca să ne amintim totdeauna de aceste pilde. Va fi vai de noi dacă vom uita, pentru că atunci Dumnezeu va ridica pe alții să facă lucrarea pe care am fi putut-o face noi, pentru ca biserica Sa să fie salvată până în ziua biruinței finale.

O pasiune, nu o profesiune

Nu aduc împotriva fraților mei angajați în lucrare nicio acuzație insultătoare. Eu îi iubesc și am încredere în ei. Lucrarea Adventiștilor de Ziua Șaptea este făcută de oameni demni și gata de sacrificiu. Dacă îi muștru pe ei, mă muștru și pe mine. Dacă ei au greșit într-o oarecare măsură, atunci eu am greșit în mai mare măsură. Este nevoie de o reînviare a puterii spirituale din viața mea. Fiecare slujitor al Evangheliei are nevoie de lucrul acesta. Numai dacă avem această putere și inspirație în viețile noastre putem să apărăm biserica împotriva influențelor lumești cari se strecoară încet înlăuntrul ei.

Slujba noastră trebuie să fie astăzi mai mult decât o profesiune; trebuie să fie o pasiune; și numai în măsura în care este o pasiune poate să se dovedească a fi de folos în marea lucrare a lui Dumnezeu. Noi nu putem să fim între acei cari predică pentru leafă, cari urmează chemarea lor numai pentru a obține un sprijin. Vrednic este lucrătorul de pâinea lui. Dar lucrătorul trebuie să lucreze pentru mai mult decât hrana sa pământească. Hrana ambasadorului lui Hristos trebuie să fie acea exprimată prin cuvintele Maestrului Său: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M'a trimis și să împlinesc lucrarea Lui“. Ioan 4, 34.

În propria lor experiență personală, Dumnezeu cheamă pe ambasadorii Săi la o viață de consacrare, să fie un exemplu pentru credincioși. În îmbrăcăminte trebuie să fie curați și modești, consacrați și demni; în conversație și purtare, modele de curățenie și judecată sănătoasă; în viața socială, reprezentanți ai lui Hristos ca și de pe amvon; în ocupații, cinstiți și drepecți; în morală, fără reproș, pentru ca

limba batjocoritorului să nu găsească niciun prilej de batjocoră.

Cerul ne-a încredințat o mare și solemnă solie pentru această generație. Noi posedăm o organizație a cărei activitate necesită multă muncă. Trebuie să ne păzim să nu fim prea înglotați de grijile vieții, cum era Marta, pentru că vom pierde partea cea bună aleasă de Maria. Trebuie să fim cu foarte mare băgare de seamă ca nu cumva să pierdem pe Domnul lucrând pentru El. În mijlocul ocupațiilor noastre, cari de altfel sunt absolut necesare, trebuie să găsim timp pentru rugăciune, pentru studiu, pentru meditație, căci altfel vom rătăci drumul, și vom deveni conducători numai cu numele iar nu în realitate.

Trebuie să ne hrănim cu Pâinea cea vie pentru ca la rândul-ne să hrănim turma care a fost încredințată grijei noastre. Drept răsplată pentru sprijinul și credințioșia unui popor nobil și gata pentru orice sacrificiu, trebuie să hrănim și să adăpăm sufletele lor. Vieța noastră va fi o predică mai puternică decât cuvintele noastre. Dar predica noastră, sprijinită de o viețuire evlavioasă va aduce o solie de convingere pentru aceia cu cari lucrăm.

Ora misionară din luna Martie

RESPECTUL

1. Respect înseamnă acea purtare prin care dovedim în afară stima pe care o purtăm cuiva în inimă. Rom. 12, 10. „In cinste fiecare să dea întâietatea altuia“.

2. Dumnezeu Tatăl și Fiul Iși dau respect reciproc. Ioan 17, 4. 5. Tatăl respectă pe Fiul. Ioan 8, 54. Fiul respectă pe Tatăl. Ioan 14, 13. Adevăratul respect cere abnegație, exclude orice egoism. Ioan 8, 50, 7, 18. Creștinii trebuie să respecte pe Tatăl, precum respectă și pe Fiul. Ioan 5, 23.

3. Când oamenii dovedesc respect unul față de altul, atunci dovedesc că posedă buna cuviință, bune maniere. „Simțul bune cuviinței este dibăcia de a te alătura într'atăta unui ansamblu, încât să-ți pară că ești unit organic cu acesta, și te supui voios pasului colectivității din care faci parte.

Așa trebuie să fie în muzică, așa trebuie să fie în umblarea cu oamenii. Cel care intră prea de vreme, care se împinge înainte, păcătuiește contra măsurii și produce indispoziție, dezacord. Același lucru se întâmplă cu cel care întârziează, care vine la urmă. Inșă dacă se ține bine măsura, atunci numărul persoanelor poate fie cât de mare, atât în muzică cât și în societate, căci toate vor decurge într'o armonie plăcută. Dar unul singur, care nu ține măsura strică tot concertul și întreaga societate. În muzică se instruește atâta încât ținerea măsurii devine „a doua natură a omului“. (Höfs.) Pentru ținerea măsurii este nevoie de o partitură și de un auz muzical. Partitura vieții este Biblia. Simțul măsurii este Spiritul Sfânt în inima noastră. O adevărată purtare cuviincioasă în umblare cu oamenii ascultă de izvorul intern al inimii, și nu uită nicio regulă bună. Fil. 4, 8. 9; Tit. 2, 11. 12.

Să ne amintim totdeauna că nu prin tărie, nici prin putere, nici prin planuri nici prin metode, nici prin argumente sau putere de vorbire, ci prin Spiritul Sfânt va termina Dumnezeu lucrarea Sa și o va scurta în dreptate.

Posibilitățile materiale ale Bisericii apostolice erau puține și slabe, și nici nu pot fi comparate cu posibilitățile noastre de astăzi. Fără un program regulat de lucru, fără școli, case de editură sau sanatorii, numai cu traista și toiagul, depinzând de casele binevoitoare pentru adăpost, purtătorii crucii au străbătut întinericul dimprejurul lor, vestind Evanghelia lui Hristos Cel crucificat și înălțat. Singurul lor ajutor era Spiritul Sfânt, care se dovedea prin marea putere de convertire manifestată în urma simplei lor predici. O, dacă am avea această putere într'o măsură mai mare astăzi, ce n'am putea face pentru Dumnezeu? Aceasta este suprema noastră nevoie. Primit prin credință, Spiritul Sfânt va aduce orice altă binecuvântare cu sine.

Noi trebuie să ne rugăm pentru puterea cea luminătoare și dătătoare de vieță a Spiritului Sfânt; și ne este spus că această putere divină așteaptă, cererea și primirea noastră. Fie ca El să vină în mijlocul nostru.

4. Dovedirea respectului și a lipsei acestuia. Exemple din natură: Leul: se întinde, cască, umblă cu gura deschisă. Cucul: găsește plăcere în a se auzi pe sine însuși. Barza: stă pe un picior, privește de sus pe ceilalți. Animalul cu părul țepos: plescăește, răstoarnă jghiabul. Privigoarea: amuțește la sgomol din apropierea ei.

5. Reguli creștine: Salutarea. Tit. 3, 15; Mat. 10, 12; 1 Cor. 16, 21. Vizita (Gen. 18, 1; 1 Sam. 17, 18). La bolnavi Mat. 25, 36. Ierem. 23, 2; la întristați 2 Cor. 1, 4; Iac. 1, 27; în casa de rugăciune Eccl. 4, 17. Scrisoarea: scrisori anonime. Distracție și felul vorbirii: Trăncăneli. Mat. 12, 36. Scuză de sine. Imbrăcăminte. Curat de tot, moralicește. 1 Tim. 2, 9. „Oamenii cu caracter sunt conștiința societății“. Emerson.

6. Reguli generale: Considerația (Cavalerism), onoare (ocrotire, ajutor, îndurare). Compătimire. O considerație atentă este o datorie a iubirii. Fii cu multă considerație față de femeie, de bătrânețe (părinți), învățători, copii. Prov. 31, 28; 30, 17; Mat. 6, 9; Lev. 19, 32; Exod 20, 12; 1 Tim. 5, 17.

7. Respectul este pentru Isus Hristos tot atât de important ca și orice altă virtute. Luc. 14, 7; Gal. 5, 26; Filip. 2, 3.

Ora Tabitei din luna Martie

LEGILE LUI DUMNEZEU ASUPRA VIEȚII

Trebuie a se arăta lămurit, că ascultarea de poruncile lui Dumnezeu este calea vieții. Dumnezeu a stabilit legile naturii, dar legile Sale nu sunt niște pretenții despotice. Orice cuvânt „să nu faci“, fie el o lege sanitară, sau o lege morală cuprinde în sine o făgăduință. Dacă ascultăm, pașii noștri vor fi însoțiți de binecuvântare. Dumnezeu nu ne con-

strânge niciodată ca să facem ce este drept, dar căută să ne scape de cel rău și să ne conducă la bine.

Să meditam puțin la legile cari au fost date Izraeliților. Dumnezeu le-a dat sfaturi precise cu privire la deprinderile vieții. El le aduse la cunoștință legile cu privire la bunul mers corporal și spiritual, cum și cele în privința ascultării. El le dădu asigurarea: „Domnul va îndepărta dela tine orice boală“.

„Luați la inimă toate aceste cuvinte, pe cari le mărturisesc astăzi în fața voastră“; „căci ele sunt vieță pentru acei ce le găsesc și sănătate întregului lor corp“.

Dumnezeu dorește ca să ajungem ținta desăvârșirii, lucru ce ne este cu puțință prin darul lui Isus Hristos. El ne îndeamnă să ne hotărîm a alege partea dreaptă, să ne unim cu puterile cerești și să primim acele principii, cari să stabilească iarăși în noi chipul Dumnezeesc. El a descoperit principiile vieții în cuvântul Său scris și în marea carte a naturii. Este de datoria noastră de a dobândi o cunoștință a acestor principii și de a fi conlucrătorii Săi în ascultare, spre a restabili atât sănătatea corpului cât și a sufletului.

Oamenii trebuie să învețe, că binecuvântarea ascultării în toată plinătatea ei le poate fi dăruită numai dacă primesc harul lui Hristos. Harul Său dă oamenilor putere de a asculta de legile lui Dumnezeu; El îi face în stare să rupă legăturile obiceiurilor rele. El este singura putere care îi face statornici și îi poate păstra pe calea cea dreaptă.

Când Evanghelia este primită în curăția și puterea ei, ea este o vindecare pentru orice boală, ce provine din cauza păcatului. Soarele dreptății va răsări și va aduce „mântuire sub aripile sale. „Nimic ce oferă această lume, nu poate vindeca o inimă zdrobită sau să aducă pace, să îndepărteze grijele sau bolile. Trufia, arta, talentul, toate sunt fără putere, spre a aduce bucurie unei inimi întristate sau să restabilească viețea distrusă. Singura speranță a omului este viețea lui Dumnezeu în suflet.“ „Pe urmele Marelui Medic“, pag. 108—109.

Necrolog

În ziua de 25 Decembrie, 1934, a adormit în Domnul mult regretata noastră soră **Malița Maria**, în etate de 35 de ani, lăsând în urma ei șase copii. Ea a făcut parte din Comunitatea Apateu, unde prin purtarea și faptele ei a dat dovadă de o temeinică credințioasă. Tot timpul cât a suferit, s'a simțit plină de bucurie că este împăcată cu Mântuitorul ei. Înainte de a închide ochii a îndemnat pe soțul ei să rămână credincios Domnului.

Până în ultima clipă a avut speranța că deși se despărte de cei iubiți ai săi, aceasta nu va fi decât pentru puțin timp, și la venirea Domnului se va întâlni iarăși cu cei pe cari i-a părăsit.

Apateu

Malița Petru

Sora **Marița G. Bunea** în etate de 45 de ani, membră a Comunității Băicoi-Prahova a fost chemată la odihnă în ziua de 24 Octombrie.

Ea a fost în timp de 11 ani de credință un exemplu bun pentru toți cari au cunoscut-o și un ajutor de mare folos soțului ei care a îndeplinit servicii importante în Comunitate.

Plecarea ei dintre cei vii a adus multă durere mai ales soțului și celor 6 fiice și fii ai săi, dar făcânduța Mântuitorului că la ziua revenirii Sale apropiată va aduna pe cei despărțiți, a rămas la toți ca o plăcută mângâiere.

C. Popescu

Fratele **Vasile Căciureac** în etate de 75 de ani, membru al Comunității Botoșani, a fost chemat de Domnul la odihnă în ziua de 28 Decembrie, 1934. Deși de multă vreme suferind, el vizita des adunările și era foarte credincios. Cu ocazia înmormântării a luat parte o mare mulțime, care a fost profund mișcată de cele ce au auzit despre speranța învierii. Sperăm că fr. Căciureac va auzi glasul lui Isus când va veni ca să ia pe aleșii Săi în împărăția cea de sus.

Fratele **Dumitru Viziliu**, în etate de 66 de ani, membru al Comunității Dumbrăveni, jud. Botoșani, a fost trecut de Domnul la odihnă în ziua de 29 Decembrie 1934. La înmormântarea sa, care a avut loc în ziua de Anul Nou, a luat parte un public numeros. Corul Comunității Manolești a intonat imnuri frumoase până la înmormânt. Dacă și noi vom rămâne credincioși lui Dumnezeu, ne vom bucura împreună cu acest credincios frate în împărăția cerului unde viețea va fi fără de sfârșit.

Botoșani

V. Tolan

Sora **Iuliana Ardeleanu**, mama unui fost senator, în etate de 68 de ani, membră a Comunității Macea, jud. Arad, a adormit în Domnul. Dela data când a primit pe Mântuitorul Hristos și până la sfârșit ea a rămas credincioasă. Cu ocazia înmormântării am vorbit către un public numeros despre speranța învierii și a revenirii Domnului Isus. Corul tineretului din Curtici și Macea a intonat cântări frumoase potrivite pentru această ocazie.

Sperăm că și sora va auzi chemarea lui Isus: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția, care v'a fost pregătită dela întemeierea lumii“.

Macea

D. Farkas

ATENȚIUNE

Figura alăturată reprezintă pe un escroc ce umblă din loc în loc folosindu-se de diferite nume. Astfel a ajuns să înșele pe o mulțime de inși, dându-se drept achizitor de comenzi de literatură. A umblat prin Ploești, Brașov și alte localități pe unde a escrocat pe oameni de mii de lei.

Pe obrazul drept are o cicatrice, pare în urma unei răni de glonte; la mâna stângă are degetul cel mic chiricit, neputând să-l îndrepte; părul blond, și este foarte iscusit în a duce cu vorba și a minți.

Numărul legitimației false sub care se prezintă este 14.221, Aiudul de jos, pe numele Stan Filosteiu, care legitimație a fost sustrasă titularului.

Nimeni să nu-i dea crezare și să nu-l primească.

